

ಮಂದಹಾಸ

ಮೊದಲ ದಿನ ಸ್ವಲ್ಪ ದೇಹ ಸಡಿಲವಾಗಲು ವ್ಯಾಯಾಮ ಮಾಡಿಸಲಾಯಿತು. ಅರ್ಧಗಂಟೆ ವ್ಯಾಯಾಮ ಮಾಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೇಹ ದಣಿದು ಬ್ರೇಕ್‌ಗಾಗಿ ಕೋರಿದವು. ಹುಡುಗಿಯರು ಮುಸಿ ಮುಸಿ ನಕ್ಕರು. ಕುಳಿತು ದಣಿವಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಗ್ಯೂ ಕೋಸ್, ಜ್ಯೂಸ್ ಕುಡಿದು ಮತ್ತೆ ಡಾನ್ಸ್ ಶುರು. ಬರೀ ಮನೆ ಕೆಲಸಗಳಿಗಷ್ಟೇ ಸೀಮಿತವಾದ ನಮ್ಮ ದೇಹ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಎತ್ತಿ ಇಡುತಿದ್ದಂತೆ ಮುಷ್ಟರ ಹೂಡತೊಡಗಿತು. ಕೈ ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾದ್ರೂ ಆಡಿಸಬಹುದಾದ ನಮಗೆ ಇಡೀ ದೇಹ ಆಡಿಸುವುದೆಂದರೆ ಗುಡ್ಡ ಅಲುಗಾಡಿಸಿದಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಾಗತೊಡಗಿತು. ಸಮನ್ವಯ ನಿಂತಲ್ಲೇ ಬರೀ ಕೈ ಎಷ್ಟು ಆಡಿಸಿ ಮಾಡುವ ಯಾವುದಾದರೂ ಡಾನ್ಸ್ ಇದ್ದರೆ ಹೇಳಿಕೊಡಲು ಕೋರಿದವು. ದೇಹ, ಕಾಲು ಆಡಿಸದೆ ನೃತ್ಯ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ ನಮ್ಮ ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಸ್ಟರ್. ಮತ್ತೆ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಬ್ರೇಕ್ ತಗೊಂಡೆವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ 'ಬರಿ ಬ್ರೇಕ್ ತಗೊಳ್ಳುವ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಡ್ಯಾನ್ಸ್ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ನಮಗೆ ಸೆಪರೇಟ್ ಆಗಿ ಕಲಿಸಿ ನಂತರ ಅವರಿಗೆ ಕಲಿಸಿ' ಎಂದು ನಮ್ಮನ್ನು ಅವರ ಗ್ರೂಪ್‌ನಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿದರು ಹುಡುಗಿಯರು. ಅವತ್ತಿನ ಕ್ಲಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಬ್ರೇಕ್ ತಗೊಂಡಿದ್ದ ಹೆಚ್ಚು. ನಾವು ಒಯ್ಯ ಚಾಕೋಲೇಟ್, ಬಿಸ್ಕೆಟ್ ಎಲ್ಲಾ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿ ಖಾಲಿ ಬ್ಯಾಗ್ ತಗೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದೆವು. ಮರುದಿನ ಸ್ಪಿಕ್ಸ್ ಆಗಿ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಮಾಡಲೇಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದವು. ಅವತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಕನಸಿನಲ್ಲೆಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ಒನ್, ಓೂ, ತ್ರಿ... ಚಾಕೋಲೇಟ್ ಬಿಸ್ಕೆಟ್...!

ಸರಿ, ಮರುದಿನ ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹಾಜರ್. ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ಬ್ಯಾಗ್ ನಿನ್ನೆಗಿಂತ ಭಾರ ಇತ್ತು. ನಿನ್ನೆಯ ವಸ್ತುಗಳೊಂದಿಗೆ ಹಣ್ಣುಗಳು ಕುರುಕಲು ತಿಂಡಿಗಳಾದ ಕೋಡುಬಳೆ, ಚಕ್ಕುಲಿಗಳು ಸೇರಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಸ್ಟರ ನಮಗೆ ಇವತ್ತು ಪದೇ ಪದೇ ಬ್ರೇಕ್ ಕೊಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದ. ಅವನು ಹೇಳಿದಂತೆ ತಿರುಗಿ, ಹಾರಿ, ಬಗ್ಗಿ ಕುಳಿತು, ಎದ್ದು, ಗಿರಕಿ ಹೊಡೆದು ಕಣ್ಣು ಕತ್ತಲೆಬಿಟ್ಟು ದಮ್ಮಯ್ಯ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡು ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಬ್ಯಾಗ್ ತೆರೆದುಕೊಂಡು ಕುಳಿತೆವು. ಪೂರಾ ಬ್ಯಾಗ್‌ನಲ್ಲಿರುವುದು ಖಾಲಿ ಮಾಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕ್ಲಾಸ್‌ನ ಸಮಯದ ಅವಧಿ ಮುಗಿದಿತ್ತು.

ನಾಳೆ ಈ ತಿಂಡಿ ಬ್ಯಾಗ್‌ಗಳನ್ನು ತಂದರೆ ಕ್ಲಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಮಾಸ್ಟರ್ ಖಡಾಖಂಡಿತವಾಗಿ. ಅವನಿಗೂ ತಿನ್ನಲು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆವು. ಮತ್ತೇಕೆ ಸಿಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾನೋ ಎಂದು ಮೂತಿ ಸೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಿದೆವು. ಅವತ್ತಿನ ಕ್ಲಾಸ್ ಮುಗಿಯಿತು. ಅಷ್ಟೇ ಕುಣಿದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲರ ದೇಹದ ಕೀಲುಗಳು ಮಾತಾಡತೊಡಗಿದವು. ಕೈ ಕಾಲು ಎತ್ತಿಡಲೂ ಆಗದಂತಹ ನಿಸ್ತತ್ಯ. ಒಂದೇ ದಿನಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ನಿಂತೇ ಬಿಡುತ್ತಾ ಎಂದು ನಿರಾಸೆ ಆಯ್ತು. ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬು ಫೋನ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮೊದಮೊದಲು ಹೀಗಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಆದ ಮೇಲೆ ಸರಿ ಹೋಗಬಹುದು. ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಮಾತ್ರ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು ಬೇಡ ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆವು. ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಅಡ್ವಾನ್ಸ್ ಹಣ ಕೊಟ್ಟಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಬೇಕಾದ್ರೂ ಬೇಡವಾದ್ರೂ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಮಾಡಲೇಬೇಕಿತ್ತು.

ಮರುದಿನ ಬ್ಯಾಗ್ ಒಯ್ಯದೆ ಬರೀ ನೀರಿನ ಬಾಟಲ್ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋದೆವು. ನಿನ್ನೆಗಿಂತ ವೇಗವಾಗಿ ಹಾರುವುದು, ತಿರುಗುವುದು, ಜೋರಾದ ಸಂಗೀತದ ಲಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ಆಯಾಸದಿಂದ ಎಲ್ಲರ ಹೃದಯದ ಬಡಿತ ವೇಗವಾಗಿ ಬೆವರು ಕಿತ್ತು ಬರತೊಡಗಿತು. ಲಬ್ ಡಬ್ ಎಂದು ವೇಗವಾಗಿ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಎದೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕುಸಿದು ಕುಳಿತೆವು. ಆ ಡ್ಯಾನ್ಸ್ ಬಿಟ್ಟು ನಮಗಾಗುತ್ತಿರುವ ಅನುಭವಗಳ ಚರ್ಚೆ ಶುರುವಾಯಿತು. ವೇಗವಾಗಿ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಎದೆ, ಕಿತ್ತು ಬರುವ ಬೆವರು, ಆಯಾಸ ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಮಗೆ ಹೃದಯಾಘಾತ ವಾಗುವ ಲಕ್ಷಣಗಳೇ. ಹೃದಯದಲ್ಲಿ

ಬ್ಲಾಕೇಜ್ ಏನಾದರೂ ಇರಬಹುದೇ, ಇಲ್ಲ ಹಿಮೋಗ್ಲೋಬಿನ್ ಕಡಿಮೆ ಆಗಿರಬಹುದು. ಕ್ಯಾಲ್ಸಿಯಂ ಕಡಿಮೆ ಇರಬಹುದು, ಇಲ್ಲ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮೆನೊಪಾಸ್ ಲಕ್ಷಣಗಳು... ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ತರ್ಕ ಎತ್ತೆತ್ತಲೋ ಸಾಗಿತು. ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ರೋಗಗಳೆಲ್ಲ ನಮಗೆ ಬಂದಿರಬಹುದು ಎಂದು ಅಂಜಿ ಡ್ಯಾನ್ಸ್ ಮಾಡಲು ಬಂದಿದ್ದೇವೆಂದು ಮರೆತು ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿರಬಹುದಾದ ರೋಗಗಳ ಊಹೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದೆವು. ಯಾಕೋ ಆತಂಕ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಬೆವರು ಬಸಿಯತೊಡಗಿತು. ಬಿಸಿಲು ನಾಡಿನವರಾದ ನಮಗೆ ಬಿಸಿಲು, ಸೆಕೆ, ಬೆವರು ಯಾವುದೂ ಹೊಸದಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕುಣಿಯುವಾಗ ಹೀಗಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಆತಂಕ.

ಎಲ್ಲರೂ ನೇರವಾಗಿ ಡಾಕ್ಟರಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೆವು. ಅಲ್ಲಿ ರಿಸೆಪ್ಷನ್ಸ್ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಇಸಿಜಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದಿರುವುದು ನೋಡಿ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನಮ್ಮ ಮುಖ ನೋಡಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಇಂತಿಷ್ಟು ಹಣ ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಮೊದಲು ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಿ ಎಂದು ಚೀಟಿ ಕೊಟ್ಟಳು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡುವಷ್ಟು ತಾಳ್ಮೆ ಇರದೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗಿದೆವು. ಏಕೆಂದರೆ ಎಲ್ಲರ ರೋಗದ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಒಂದೇ ಆಗಿದ್ದವು. ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ನಮಗಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಹೇಳಿದಾಗ, ಇರಲಿ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ರಿಸ್ಕ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇಡ. ಚೆಕ್ ಅಪ್ ಮಾಡೋಣ ಎಂದು ಉದ್ದದ ಲಿಸ್ಟ್ ಕೊಟ್ಟರು. ಈ ಡ್ಯಾನ್ಸ್, ಕ್ಲಾಸ್‌ನ ಕಾರಣದಿಂದ ನಮಗಿರುವ ತೊಂದರೆ ಬೇಗ ತಿಳಿಯಿತು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಹಾರ್ಟ್ ಫೇಲೆ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು ಎನ್ನುವ ರೇಂಜಿಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಬೆವರು ಕಿತ್ತು ಬರತೊಡಗಿತು. ನಮ್ಮ ಬೆವರಿನ ಆತಂಕದ ಕಾರಣದಿಂದ ಸಾವಿರಾರೂ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬಿಲ್ ತೆತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ರಿಪೋರ್ಟ್‌ಗಳು ನೆಗೆಟಿವ್ ಎಂದು ತಿಳಿದು ನಿರಾಳದಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬಂದೆವು.

ಮೂರನೇ ದಿನಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಡ್ಯಾನ್ಸ್ ಮಾಡುವ ಉತ್ತಮ ಕಡಿಮೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟಾಗಿದೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಮನೆಯವರಿಂದ ಮಂಗಳಾರತಿ ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಎಂದು ಹೋಗತೊಡಗಿದೆವು. ಹದಿನೈದು ದಿನ ಆದ್ರೂ ಒಂದು ಹಾಡಿನ ಎರಡು ಪ್ಯಾರಾ ಕೂಡ ಡ್ಯಾನ್ಸ್ ಕಲಿಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕುಣಿಯಲು ಶುರು ಮಾಡಿದರೆ ನೋಯುವ ಮೋಣಕಾಲು, ಮಣಿಯದ ಸೊಂಟ, ಬಾಗಲು ನಿರಾಕರಿಸುವ ಬೆನ್ನು, ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಭೂಮಿ ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲೆಳಲು ನಿರಾಕರಿಸುವ ಕಾಲುಗಳು... ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಒಲಿಸಿ ಕುಣಿಯಬೇಕಾದರೆ ಮಹಾಭಾರತವೇ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ನಮಗೆ ಡಾನ್ಸ್ ಕಲಿಸಿ ಕಲಿಸಿ ನಮ್ಮ ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಸ್ಟರ್ ಸುಸ್ತಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ. ಮನೆಯಿಂದ ಒಯ್ಯ ಚಕ್ಕುಲಿ, ಕೋಡುಬಳೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಏನೂ ಅನ್ನುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ...!

ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ನಮ್ಮ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಡಾನ್ಸ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಮುಗಿದಿತ್ತು. ನಾವೇನೋ ಕಲಿತು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂಬ ಉತ್ತಮವೂ ಮುದುಡಿತ್ತು. 'ಕಲಿಯಬೇಕಾದ್ರೆ ಚಿಕ್ಕವರಿದ್ದಾಗಲೇ ಕಲಿಯಬೇಕು. ಈಗ ನಮಗಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯ ಆಗತದ ಎಂದು ಒಬ್ಬಳೆಂದ್ರೆ, ಈ ಡಾನ್ಸ್ ಗೀನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಇಲ್ಲದವರಿಗೆ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಆಗತದ, ಮನ್ಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಡಾನ್ಸ್ ಗೀನ್ನ ಅಂದ್ರ, ನಮ್ಮ ಮೈಯಾಗ ಅಷ್ಟು ಉಸಿರು ಇರಬೇಕಲ್ಲ ಈಗ...' ಮತ್ತೊಬ್ಬಳ ವಾದ. 'ಆ ಡ್ಯಾನ್ಸ್ ಮಾಸ್ಟರ್‌ಗೆ ನೆಟ್ಟಗ ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಬರಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ನಾವು ಭಲೋ ಕಲಿತಿಲ್ಲ. ನಾವು ಬೇರೆಯವು ಹತ್ತ ಕಲಿಬೇಕಿತ್ತು. ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಗಿ ಒಂದು ಹತ್ತ ಹಾಡಿಗಿ ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಡತಿದ್ದಿ...' ಎಂದಳು ಮೂರನೆಯವಳು. ಕೊನೆಗೆ ನಾನು, 'ಹೌದು, ಆ ಡಾನ್ಸ್ ಕ್ಲಾಸ್‌ನ ಅಂಗಳ (ನೆಲ) ಸರಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕುಣಿಲಕ್ಕೆ ಶುರು ಮಾಡ್ಲೆಂದ್ರ ಕಾಲು ಜಾರಲಕ್ಕೆ ಶುರು ಆಗತಿದ್ದು...' ಎಂದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಮ್ಮ ಡಾನ್ಸ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಕಥೆ ಮುಗಿದೇಹೋತು. ■

